

ПРАВДА

Независимъ общественъ вѣстникъ

СЕДМИЧНО.
издатель — Н. Бобевъ.

Писма, пари и др. се адресиратъ:
Администрация в. „Правда“ — Плевенъ
Абонаментна цѣна 4 лева годишно.
странство 8 лева.

Единъ брой 10 стотинки

За обявления по споразумение

ПЛЪВЕНСКИ ГРАЖДАНИ!

Ревизия на общината ни вече се върши. Тя е възложена на двама ревизьори: на финансовиятъ ревизьоръ, г-нъ Матѣевъ и държавниятъ адвокатъ, г-нъ Атанасовъ.

Милѣте ли за интереситъ на общината, явете се при тѣхъ — кждѣто и да бждатъ тѣ — съ свѣдения за всичко онова, което намирате, че е придружено съ злоупотреби и незаконности, за да ги улесните въ мисията имъ.

Ако ли нѣкой нѣма възможность да се яви при тѣхъ, нека изпрати свѣденията си до насъ, ний ще сторимъ потрѣбното.

Искайте и гражданска комисиия при ревизьоритѣ!

Редакцията.

ПОКАНА

№ 3

До Г. Г. Акционеритъ на Акц. Пивоварно Д-во „Св. Георги“ въ гр. Плевенъ.

Господа,

Согласно рѣшението на управителния Свѣтъ отъ 24 януарий т. г. протоколъ № I и на основание чл. 33 отъ устава на Д-вото, поканвате се да присъствувате на годишно общо събрание, което ще стане на 24 февруарий н. г. 9 часа прѣдъ обѣдъ, въ канцеларията на Дружеството, за разглеждане и одобрение на вѣроятитѣ.

Дневенъ редъ:

1) Изслушване Годишния отчетъ на Управителния и Провѣрителния Свѣтъ, Годишния Балансъ и Сметка и Печалби & Загуби.

2) Приемане на Баланса и Сметка Печалби & Загуби за вѣрно съставени и Освобождение на Управителния Свѣтъ и Постояното Уравление отъ отговорность за отчетната 1907 година.

Въ случай, че на 24 февруари не се състои събранието, по не депозирание на нужното число акцій, то въ такъвъ случай ще се отложи за 9 мартъ съ колкото акцій сж депозирани, чл. 37 отъ устава на Дружеството.

гр. Плевенъ 24/I 908 год.

Отъ Управителния Свѣтъ.

Акционерно търговско Др. „СИЛА“

ПОКАНА

№ 120

Акционерното Търговско Д-во „Сила“ поканва Господа Акционеритъ си на редовно годишно събрание въ кантората си въ гр. Плевенъ на 2 мартъ т. г. което ще се открие въ 9 часа прѣдъ обѣдъ ако има депозирани 2/3 отъ Дружествения капиталъ.

I. Изслушване годишния отчетъ на управителния свѣтъ за изтеклата 1907 год. и равностѣпката на Дружествения „печалби и загуби“.

II. Изслушване рапорта на провѣрителния свѣтъ;

III. Прѣгледане на сметките, установяване на равностѣпката и разпрѣдѣление на печалбитѣ и

IV. Освобождение отъ отговорность управителния и провѣрителния свѣтъ и Директоръ Касиеръ за дѣлата имъ прѣзъ 1907 г.

Участие въ събранието ще взематъ Акционери, които сж депозиралъ акциитъ си въ касата на Дружеството най-късно до 1 мартъ т. г. 5 часа слѣдъ обѣдъ.

Ако събранието не се състои на 2 мартъ т. г. отлага се за по-диръ два седмици т. е. за 16 мартъ т. г., когато ще се състои при колкото акции има депозирани.

гр. Плевенъ, 15 февруари 1908 г.

Отъ управителния свѣтъ.

Обявление

Дава се подъ наемъ зданието, бивши складъ на спиртната фабрика на Тодоръ Балабановъ, находяще се на главната Александровска улица и Съръ-пазаръ, заедно съ всичкитѣ му пристройки. За споразумение при притежателя на сждцото г. Петръ Х. Шоповъ, въ дома му или въ клона Б. Н. Б., тука.

Въ печатница „Надежда“ се намира за проданъ Птицевѣденъ Календаръ

За 1908 год.

отъ Н. Илиевъ

Управителъ на земеделческото училище въ Борушъ.

Еlegantно подвързанъ

Цѣна 60 ст.

1878-19.11-1908 г.

Прѣди 3 мѣсеца ние празнувахме 30-годишнината отъ освобождението на Плевенъ. Днесъ сме повикани, заедно съ цѣлия български народъ, да отпразнуваме сждцата годишнина отъ онова велико въ българската история събитие, което призова къмъ свободенъ политически животъ нашия народъ, даго му очерта въ сждцото врѣме и идеалъ — „Санстефанска България“.

Културността на народитѣ, се гвърдъ често мѣри, съ способността имъ да се възновяватъ отъ тѣхъ въ своята борба къмъ прогресъ. Дали Санстефанска България, при днешнитѣ условия е постижима, дали въобщетя е единъ разуменъ политически идеалъ при днешната политическа констелация. това е другъ въпросъ. Но като най-свѣтла точка въ новата ни история, тя виваги ще привлича нашитѣ погледи и ще подхранва мисълта за пълното освобождение и обиденение на българския народъ.

Слѣдъ априлското въстание, което се послѣдва отъ ужаситѣ въ Батакъ и Перушица, конфликта между традиционната защитница на поробенитѣ православни християни Русия и тѣхната мжигелка — Турция ставаше все по-остъръ. Явната помощъ, която руското правителство даваше на сърбитѣ въ сръбско-турската война отъ сждцата година, която свърши твърдъ печално за Сърбия — още повече усили разрива. На 2/XI 76 год. се обявява частича мобилизация въ Южна Русия. Войната е на прага, но надеждата да се достигне едно миролюбиво разрѣшение на въпроса все още се подхранваше. При тия условия се ладоха още 5 мѣсеца на дипломатитѣ да се наприказватъ и когато отъ това нищо не излѣзе, то заговориха орджията.

На 12.IV 1877 год., „Царьтъ — бѣтюшка“ пристигна въ Кишиневъ (Ю. З. Русия), гдѣто току що се бѣха сформировали 3 български доброволч. дружини. Той идѣше, отъ тука да възвѣсти на народитѣ, че е рѣшилъ да взнесе на плѣщитѣ си още едно освободително дѣло и да изирати отъ тука своята храбра армия. Тукъ, по сръдъ най-тържествена обстановка стана прочитанието на царския манифестъ, съ който се обявяваше война на Турция. . . . „Всичкитѣ постъпки на нашия монархъ и на иностраннитѣ правителства за подобрѣние положението на християнитѣ останаха безуспѣшни“. Търпѣнието на нашия царь-освободителъ се изтощи. Война на Турция е обявена!

„Не за завоевания отиваме ние, а за защитата на поруганитѣ и притѣсени наши братя. И тѣй, напредъ! Нашето дѣло е свято, съ насъ е Богъ!“, говорѣше главнокомандуюция велики князь Николай Николаевичъ въ първата си заповѣдъ по войскитѣ.

— Тия хубави думи се послѣдваха отъ още по хубави и велики дѣла. Сждция денъ частъ отъ войскитѣ на Кишиневикия гарнизонъ прѣгзяха границата и навлѣзоха въ братската Румелия. Слѣдъ 2 мѣсеца борба прѣзъ Дунава, минаването на който съставляваше първата тѣдна задача за руситѣ — свищовци, първи въ своето огечество, посрѣгнаха побѣдоноснитѣ руски войски — тѣхни освободители. Отъ тукъ, руската дунавска армия се развърна въ 3 фронта: Русе, Търново-Балкана и Плевенъ. Само една седмица слѣдъ това (27/VI) и старата българска столица се видѣ освободена отъ легендарния генералъ Гурко. Въ сждцото врѣме рускитѣ авангарди се отзоваха около Плевенъ и на 26/VI единъ казашки капитанъ „го зае“ съ своята сотня. На слѣдуюция денъ, плевенскитѣ първенци излѣзли слѣдъ своитѣ освободители, за да посрѣщатъ Царь-освободителъ, а вмѣсто него срѣщвали идящата отъ Видинъ Османъ-Пашова армия. Разбира се, че това казашко освобождение щѣше да коштува главитѣ на тия посрѣщачи, ако тѣ не бѣха се ухитрили да кажатъ, че

Какво стана слѣдъ това на Плевенци е най-добъръ извѣстѣно. Крѣвопролитнитѣ Плевенски боеве отъ 7, 8 и 18 юли и най-сетне 6 дневния непрѣкъснатъ бой отъ 26/VIII до 1/IX показана, че смѣткитѣ на нашитѣ освободители не сж бѣле точни. Въ станалия слѣдъ това воененъ свѣтъ подъ прѣдседателството на самия императоръ отчаянието е било доста голѣмо и е сгавало даже дума за отстъпване отъ Плевенъ. Затѣгна се памегната за Плевенци 4 — 5 мѣсечна обсада, при която двѣтъ страни вложиха всичкитѣ си усилия. Всички съзнаваха вече, че тука ще се рѣши изходътъ на войната, а слѣдователно и сждбата на България.

Най-сетнѣ 28/XI 1877 год. ни донесе паметното славание на Османъ-Пашовата 40-хилядна армия. Въ тоя денъ се роди младата България, а въ Санъ-Стефанъ се само тържествено възвѣсти нейното раждане.

Слѣдъ падането на Плевенъ, кждѣто легендарния Акъ-паша (генералъ Скобелевъ) се покри съ слава, нашитѣ освободители потѣглиха къмъ Балкана, гдѣто ги очакваха не по малки трудности. — Тукъ тѣ трѣбваше да на-

вторият никогашия Суворовски английски подвиг. Подъ Цинченския проход, отъ когото младата българска войска (опълчението, развърнато вече въ 3 бригади) създаде Българското Термопили — ги чакаше армията на сулейманови заместник Вейселя-паша. 28/XI, 1877 год., денятъ въ който тоя паша капитулира съ една грамадна армия, се явява като най-естествена послѣдница отъ 28/XI с. Паданieto на шейновския укрѣпенъ лагеръ бѣше непосредствена послѣдница отъ паданieto на Плъвенския укрѣпенъ лагеръ. Но да се забравятъ 10 и 11 августъ, въ които българитѣ се сражаваха съ камъни, дървета и най-сетнѣ и съ тълпата на убититѣ си другари е най-малко несправедливо. Тѣхната храбростъ не позволи на Сулейманъ-паша да подкрѣпи стѣнѣния Османъ-паша и съ това осигуриха прѣвземанieto на Плъвенъ.

Слѣдъ тия славни дати, 18/II 1878 год. е само една дата, въ която се санкционира и прокламира извършеното, като се обявява официално за ражданието на голѣмата Санъ-Стефанска България. Въ нея влизаха всичкитѣ българскитѣ земи и затова тя за винаги ще си остане единъ отъ най-свѣтлитѣ идеали на всѣки българинъ. Макарь и подъ разнообразни форми, всѣки българинъ, който се чувствува като такъвъ, желае нейното реализиране. Безредието, което царува и до днесъ въ Турция и нашия прогресъ отъ друга страна ще поправятъ това което берлинскитѣ дипломати развалиха.

Но кой е съзателя на тоя ни идеалъ? Кой е виновника на това велико дѣло?

Съ право руситѣ и до днесъ оплакватъ своята нещастно загинатъ въ 1881 год. 1/III великъ и великодушень Царъ Освободителъ, койго, ако бѣше оставенъ да довърши своитѣ прѣобразования въ управленieto, днесъ нѣмаше да имаме ни Портъ-Артуръ, ни Ляо-Янгъ, нито пъкъ най-сетнѣ крѣпавата руска революция, която разтресе изъ основитѣ държавата на нашия освободителъ. Дошелъ на прѣстола тъкмо въ нещастната за Русия кримска война, той заварва едно твърдѣ разстроено наслѣдство. Но това бѣ само богата почва за неговия организаторскъ гений.

Его само най-крупнитѣ дѣла на неговия животъ, които самички говорятъ за неговото величие: 1) Въ 1861 год. 19/II той събори крѣпостничеството и съ това освободи отъ робство повече отъ 60 милиона свои поданици. Само за това му дѣло, историята го отличила съ хубавото име „Царъ Освободителъ.“

2) Двѣ години слѣдъ това той издава „Университетскъ уставъ“, съ койго на това културно огнище се даде пълна академическа свобода и автономно управление. По неговия гимназиаленъ уставъ главно значение получили класичнитѣ зиди — класични гимназии.

3) На слѣдующата (1864 год.), той полага основитѣ на конституционна Русия като въвежда самоуправление въ губернитѣ и окръжитѣ и то *безсловано*. Въ 1870 год. същата реформа се разшири и върху общинитѣ.

4) Въ едната година се издаватъ т. н. сѣдебни устава, които окончателно отдѣлиха сѣдебната отъ административната властъ — единъ отъ най-великитѣ принципи на френската революция. При това се въвежда и сѣдѣтъ съ участието на сѣдебни засѣдатели.

5) Издаде новъ законъ за печатъ, който бѣше една рѣшителна крачка къмъ възтържествуванieto принципа за свободата на печатъ — унищожи се прѣдварителната цензура за всичкитѣ списания и вѣсници, които излизали въ Столицата и за ония научни и литературни съчинения, които не сѣ съ помалко отъ 10 — 20 печатни листа.

6) Като вѣнецъ на тия му велики дѣла сея ви Санстефанска България. Всичкитѣ изброени по-горѣ демократически прѣсобразования бѣха или изцѣло отмиънени или пъкъ ограничени. И до днесъ руския народъ

води борба за тѣхното повръщане, по великия, великодушния и прозорливъ Александъръ II — царъ освободителъ го нѣма вече.

Той започна съ 19. II. 1861 г. и свърши съ 19. II. 1878 г. Поклонъ прѣдъ свѣтлата ти паметъ, великий даръ — освободителю!

Не само руската и българската, но и всемирната история ти е отдѣлила най-свѣтлитѣ си страници.

— Слава на Руския народъ!

— Да живѣе България!

Искать нови гимназии.

Завчера се състояло едно събрание отъ граждани въ Плъвенъ, където г. Кертевъ, тукашния окръженъ училищенъ инспекторъ, съ едно особено краснорѣчие, е искалъ да докаже, че Плъвенъ трѣбва да има двѣ гимназии, като за цѣлтъ се отнѣмѣло сегашното здание на Лозарското-Овощарско Училище, а послѣдното да се захвъртѣло нѣкъдѣ. Този братъ билъ подпомогнатъ отъ другъ още по горѣщъ доброжелателъ на просвѣтителното дѣло г. Вълевъ, учителъ, койго между другото казалъ: „свѣтотатство е да се разхождатъ 20 — 30 лозари въ Александровската гимназия (думата е за Лозарско-Овощарско училищно здание), а 600-тѣ гимназисти на града да се завиратъ по частни къщи“. Авъ ще се помъча съ цифрови данни да докажа, че тѣзи братя не сѣ прави. по отношение на просвѣтителното дѣло, на което тѣ служатъ, и отъ което страната има сега нужда. По тази тема съмъ говорилъ и писалъ и другадъ нѣколко пѣти. Принуденъ съмъ и сега да пиша, защото истината е, че у насъ има много глухи хора, на които тѣпани трѣбва да биятъ, за да чуятъ и разбератъ тази дебеда истина.

Забѣлѣзва се у насъ напоследѣтъкъ едно особено течение въ папръдварване за отваряне на нови гимназии. Вратци иска гимназия, Т. Парджикъ иска гимназия, или педагогическо училище, а Плъвенъ иска двѣ гимназии — мъжка и женска. Пезвая дали ще се намѣри градъ или градецъ въ България, койго да не иска гимназия. Това отъ една страна е приятно явление, защото то издава, че народъ цѣни науката и се сѣрми къмъ просвѣтата, но чини ми се, че ония койго ръководятъ нашето просвѣтително дѣло, много ще събъркатъ, ако туй желание на градоветѣ не се отпрати къмъ единъ по-практиченъ и по-близкъ, до реалния животъ, пѣкъ. Просвѣщенieto е свѣтило, то е станало днесъ тѣй необходимо, както е необходимо и въздуха за всѣки отдѣленъ човѣкъ, ала това просвѣщение ще отговори само тогава на истинскитѣ потребности на страната, когато то е пригодно, не да фабрикува негодни младежи за практическия животъ, а да дава хора подготвени, съобразно нашия икономически и социални условия. Не е достатъчно училището да учи младежи, които отпослѣ поставени между хлѣба и пуждитѣ, койтогъ немоятъ да удовлетвори чрѣзъ добитата наука, впоследствие да викатъ по улицатѣ за нѣкакво социално неравенство, коего за жалостъ съществува съ вѣкове и ще съществува до като има частна собственостъ, а да учи елементи на труда въ полето, искусствата и занаятитѣ. Науката е само тогава ползвана, когато дава практически резултати, ко-

гато пълни праздни стомахъ съхрана искарана поерѣдствомъ самата тази наука.

Споредъ статистика за срѣднитѣ, специалнитѣ и професионалнитѣ училища въ Княжеството България за учебната 1897—1898 год. (нѣмахъ на рѣка по нова) ние сме имали въ тѣзи година 137 пълни и непълни срѣдни мъжки, женски и смѣсени училища съ 1,332 учители и 32,022 ученици. За сжщитѣ държавата е похарчила 2,910,636 лева, общинитѣ 360,158 лв. и окръжитая 268,461 лева. Отъ тѣзи, съществуваха сж 16 пълни мъжки и женски гимназии съ 545 учители и 13,535 ученици, за които само държавата е дала 1,878,303 лева. Все въ сжщата година културва България е издържала всевъзможнитѣ занаяти 6 занаятчийски уща съ 26 учители и 301 ученици, а които е похарчила, 94,718 лева, 5 женски занаятчийски училища, за които нищо не е похарчила, три срѣдни земеделски училища съ 28 уч. и 278 ученика, подиръ които е похарчила 182,256 лева. Едно търговско съ 12 учители и 229 ученика, съ разходъ 54,181 лева. Едно фелшерско училище съ 8 учители и 17 ученици и разходила 26,103 лв. Едно акушерско съ 5 учители и 38 ученици, при разходъ 17,842, едно женско ступанско училище съ 13 учители и 428 ученички, за което държавата не е похарчила ни стотинка и най-послѣ едно горско училище (сега блажено починало). Не взимамъ тукъ подъ смѣтка рисувалното и педагогическитѣ училища.

По пататѣкъ статистиката ни казва, че въ сжщата година при гимназиитѣ сж издържали зрѣлостенъ изпитъ 456 младежи. Ако приемемъ, че отъ тѣхъ 200 сж снове на възможни родители, (зимамъ нарочно голѣма цифра, за да не бѣда упрѣкнатъ въ прикаленосъ) постъпнатъ въ по-горни училища, то се явява въпроса: какво става съ остатѣка? Да станатъ учители е почти невъзможно, защото учителскитѣ мѣста сж почти попълнени, пъкъ и за учители си има специални педагогически училища. Да станатъ оф. цери на дѣйствителна служба, е сжщо почти невъзможно, защото военитѣ като видѣха, че днешнитѣ наши гимназии имъ не даватъ годенъ елементъ, откриха се специална военна гимназия, да станатъ чиновници и това стана мжчно вече, понеже числото на чиновницитѣ е ограничено. Тогава? — Тогава тѣзи, които оставатъ, ще образуватъ именно ония уряджии съ червени байраци по улицитѣ и кръчмитѣ, защото тѣ не сж годни да отидатъ на благословенъ трудъ въ полето; тѣ бегатъ отъ него, защото не го знаятъ; нѣщо повече: тѣ се отръщаватъ отъ такъвъ трудъ, годенъ спорѣдъ тѣхъ само за наукани вратове. Тѣ имено ще бѣдатъ тѣстото отъ кото нашитѣ партизани днесъ калѣнятъ своитѣ привърженици.

И за жалостъ най-долнитѣ партизани. Но тѣ не сж виновни за това; такава имъ е било давано въ гимназиитѣ. Въ резултатъ, тѣ ставатъ нещастни за себе си, нещастни и за ония, на чийто срѣдства сж се учили. И нека не се забравя, че това число свършили гимназии е ежегодно. Днесъ това, безспорно е по-голѣмо, и слѣдъ всичко това, намиратъ се хора, които искатъ откриването на нови

гимназии. И кой мислите, иска увеличение числото и на така многото гимназии у насъ? Земледѣлитѣ? Не. Тѣхнитѣ снове, това се знае, довършатъ III или IV класъ и налушатъ. Съ дрѣбнитѣ занаятчий сжщого, защото рѣдко сж ония щасливи занаятчий или земеделѣци, който могатъ да издържатъ сивоветѣ или дщеритѣ си да свършатъ пълна гимназия. Искатъ се откриване на нови гимназии, отъ чиновницитѣ, търговцитѣ и заможнитѣ занаятчий. Да, печалното е, че това го искатъ и единъ висшъ прѣдставителъ на министерството на народното прѣсвѣщение и единъ учителъ.

Както видехме отъ статистиката, България издържа едно порядъчно число гимназии съ грамадни жертви, тогава когато за професионалнитѣ образование на страната, почти нищо не се харчи. Въ 1897 годна, за която година имено статистиката ни говори, България се е населявала съ 3,710,000 (десъ вече 4 милиона) жители, отъ койго $\frac{5}{6}$ сж земеделѣци занаятчий и търговци, за професионалното образование на тази грамадна маса е похарчено — какво мислите — смѣшната цифра 387,779. България е земеделска страна; отъ ония който порятъ земята съ ралото, който съ кързавъ потъ искарватъ прѣхраната си, чакаме да се напълни хазната, отъ тѣхъ чакаме богатството на цѣлата страна, Имали въ полето и търговеца радостенъ, и чиновника очаква повишение на заплатата, и адвоката съ по червенъ вратъ; нѣма ли, обратното е: виждаме всичкитѣ съ наведени глави. И за това мнозинство, което има най-голѣма нужда отъ наука за своя занаятъ, ние поддържаме три срѣдни земеделски училища, който едва се държатъ съ отпущанитѣ имъ скромни срѣдства отъ Земеделска България!

Ако това не е прѣстѣпно, азъ незная дали не е поне смѣшно! Ние постоянно се оплакваме, че нашитѣ занаяти ги небива, че тѣжка криза ги задушава, че нашия занаятчий слабо знае своя занаятъ за днешнитѣ условия и разширени нужди, а наука за тѣзи толкова разнообразни занаятия ние раздаваме въ 6 училища съ 20 учители, а сивоветѣ на повечето занаятчий прашаме въ гимназиитѣ, защото нѣма нѣкъдъ другадѣ, гдето тѣ отъ послѣ се надсмиватъ надъ неделкатитѣ рѣцѣ на своитѣ бащи занаятчий. За нашитѣ момичета сме създали 7 пълни гимназии, гдето дѣвицата за практическия животъ нищо не учи, освѣнъ да се подиграва съ хурката на майка си, а за нейното истинско образование, което ще е нужно, като бѣдѣща майка и стопанка едва ли имаме нѣколко стопанки училища и тѣ съществува въ благодарение на частната инициатива, а държавата отбѣгва да мисли, че това е нейна работа. Трѣбваше да дойдѣ единъ високо хуманенъ и високо благороденъ чужденецъ да открие училище на свой срѣдства за глухонѣми въ България, за да видимъ и се обѣдимъ че и тукъ държавата трѣбваше отдавна да прострѣ своята мощна рѣка. Трѣбваше да се намѣрятъ търговски камари и частни лица да откриятъ въ частни търговски училища, за да се убѣдятъ, че страната имала нужда още отъ такива. Кажете за Бога, слѣдъ всичко това, каква просвѣтителна политика водимъ ние въ България?

А всеизвестно е, че днес без технически знания, без стопанска сметка, без разумно съчетание разнит работи в едно кое дае стопанство, не може да се разчита на успехъ. Манчестерската теория lesser fair, lesser passer е отдавна умрѣла. А кой може да даде техническо образование, освѣтъ държавата? Защото бързамъ да добавя, че днесъ едно културна държава, или оная пѣкъ, която иска да мисли, че е такава, като най-висшата община, ней не е безразлично положението на всеки нейнъ членъ. Тя е длъжна да даде технически знания на работящата маса и съ това да указва помощъ и съдѣйствие, за да постигне икономически и морални цѣли. Въ страни съ земеделско болшинство, каквато е нашата и въ страни съ дрѣвни занаятчи, държавата е длъжна да гледа на благополучието на това население, като на най-существено условие за поддържане на икономически сили и могъщество на самата държава. Ето споредъ мене кждѣ трѣбва да даде всичкото внимание на тия които ржководятъ днесъ просвѣтителното дѣло у насъ. Не гимназии а професионални училища трѣбватъ на България, защото тѣ ще донесатъ благоденствието въ страната, Въ тази смисълъ трѣбва да се въртне тази охота на хората за откриване на нови гимназии. Въ тази смисълъ именно трѣбваше да говори единъ окр. училищенъ инспекторъ съ всичкия свой авторитетъ на високата служба, която заема въ една чисто земеделска и занаятчийска страна, за да заслужи удобрението на всички ония, които истински милѣятъ за тази сѣща страна. Нека се създадатъ професионални училища въ всички градець и градецъ по нѣколко, а за тѣзи, които могатъ и искатъ да дадатъ на дѣцата си едно общо образование и слѣдъ това и по високо, нека имъ се остави едно ограничено число гимназии.

Създайте не ученъ пролетариятъ отъ гимназиятъ, който е врѣденъ и опасенъ, а създайте такъвъ отъ техници, земеделци, занаятчи и разни професии, който ще бѣде полезенъ и вървайге, че благодатна ще бѣде нашата, иначе тѣй благодетелствувана отъ природата, а толкова още бѣдна, страна.

А. Ст. Забуновъ.

15/II 1908 г. Пльвенъ.

Дописка.

Г-нъ Редакторе,

Моля дайте място на следнитъ нѣколко редове:

Безъ да щѣхъ, натъкнахъ се на едно недоволение отъ страна на една голѣма частъ отъ жит. въ с. Бъркачъ, когато, четехъ в. „Демократъ“ бр. 41 отъ 2/II н. г., а именно: статията „Медицинска помощъ за селската маса“. Въ която господинъ „Х.“ говори по поводъ статията на Д-ръ Витановъ. — Да, казаха тѣ, докторитѣ не могатъ да мислятъ иначе, защото се криятъ изъ топлитѣ стаячки, на шумния градецъ. — А ние въ селата по година и фелдшеръ не виждаме, камо ли дѣкаръ. При все, че съществува чл. 20 отъ правилника за околийскитѣ дѣкари, обаче

това не прѣчи, та отъ 4—5 години насамъ не е стѣпвалъ дѣкаръ въ селото, а отъ 7 мѣсици не сме виждали фелдшеръ!

Така дадения отговоръ ме заинтересува и отъ провѣрката се узна, че прѣди нѣколко години е идвалъ нѣкогашния Луковитски Околийски дѣкаръ Д-ръ Недковъ и то само веднажъ. А Николаевския, участковъ фелдшеръ, въ който участъкъ спада и това село, не е идвалъ почти 7 мѣсици, нѣкой казватъ, че го и не познаватъ!

Обърнете г-нъ редакторе, чрѣзъ в. „Правда“, внимателно на г. Пльв. Окржж. Дѣкаръ, нека прѣдцише на негова милость участковъ фелдшеръ да позамине прѣзъ село, поне да го видимъ. . . .

с Бъркачъ, 5 февруари 1908 г. А. Н.

Б. Р. Като даваме място на горнята дописка, считаме за неизлишно да кажемъ, че нередовността по общественото здраве не е нѣщо ново. Нова е крайността, върсена въ дописката.

Но тѣй или иначе, държавата трѣбва да се погриже и създаде, колкото се може по-скоро необходимитѣ за опазване общественото здраве институции, та да може да се даватъ наврѣмenni медицински помощи и на нашето селско население, на плѣщитѣ на което почти всичкия товаръ за обдържане държавата лежи.

ХРОНИКА.

Тържественото отпразнуване 30 годишнината отъ освобождението на България въ града ни, ще стане по следната програма:

1) Въ понеделникъ (18/II) слѣдъ обѣдъ на ученицитѣ отъ всички уща ще се държатъ бесѣди върху прозленството.

2) Вечерта, въ салона на др-во „Съгласие“ ще се нареди една Литературно Музикална вечеринка съ сказка върху празденството. — Входятъ ще бѣде свободенъ.

3) Въ деня на самия празникъ (вторникъ) ще се отслужи въ църквата „Св. Николай“, панахида за падналитѣ въ войната, а слѣдъ това при паметника божественъ молебенъ.

При тоя актъ ще се произнесе подходящата за случая рѣчь, слѣдъ което ще има парадъ на войскитѣ отъ гарнизона.

4) Между 12 и 3 часа, въ бюфета на гр. градина ще се даде банкетъ на опълченцитѣ и поборницитѣ.

5) При хубаво врѣме, слѣдъ обѣдъ на Текиския баиръ, ще се нареди едно заавление съ една военна музика.

6) Вечерта въ локала на К. Лазаровъ другарска срѣща на учителското тѣло въ Пльвенъ.

7) Вземано е рѣшение да се изпрати единъ вѣнецъ за паметника „Царъ Освободителъ“, въ София.

На вниманието на Ревизьоритѣ въ Пльвенската община. Въ услуга на ревизията въ общаната ни, даваме място на следнитѣ, постѣпни въ редакцията ни, съобщения по дѣлата на общанаритѣ:

1) Да се прѣгледа тръжната прѣписка по доставката на гориво за общинскитѣ учрѣждения и училищата за т. г. и се види законна ли е доставката му — 10 — 11 лева кубич. метъръ дрва, когато тази година можеха да се доставятъ по 6—7 лева;

2) Да се иска прѣписката по мъркитѣ и теглилитѣ за 1904, 905 и 906 год. и се види прибрали ли сж сумитѣ отъ такситѣ за тѣхъ и кждѣ сж тѣ;

3) Кждѣ и за какво е упогрѣбенъ купениятъ отъ прѣдприемача на банята, 80 куб. метра строителенъ материалъ;

4) Какво е станало съ отнетата отъ Бр. Кализанови м. год. барьера и кой е прибралъ сумитѣ за врѣмето прѣзъ което тя е експлоатирана отъ общината;

5) По „Томовото“ общинско бранище. Защо е дадено по 22 лв. Д. а, когато банатчени сж давали по 38 лв.

6) По октроата прѣзъ 1904 год.

Ревизия на дѣлото по убийството на Д. Петкова, бивши прѣзидентъ министръ, се иска отъ всекъдѣ. Сжщото нѣщо искаме и ние. Осжждането на Икономова и Хранова стана твърдѣ на бързо и отъ изключителни сждипища въ мирно врѣме, а като тѣй на насъ, българскитѣ граждани, прѣдстои да се застѣпимъ за тия клѣтници, за да станатъ оневинени, тѣй като обвинението имъ е прѣписано отъ убиеца Ал. Петровъ, комуто сж биле, споредъ нѣкои, давали обѣщания срѣщу това.

Нека гражданитѣ обмислятъ тоя въпросъ и чрѣзъ единъ публиченъ протестъ се поиска ревизия на това дѣло отъ гражданскитѣ сждилища.

На студентитѣ, които сж се били записали при „новиятъ университетъ“ слѣдъ срока, само и само да помогнатъ на ивата на стамболовчината, старитѣ професори сж рѣшили да не имъ се заврѣятъ книгитѣ, понеже записването имъ е било противозаконно, а вънъ отъ това и малко лекции сж слушали. Постѣжката на професоритѣ е повече отъ добра. — На кръстителитѣ на реакцията студенти трѣбваше да се удари плѣсница, за да се научатъ, както тѣ, така и ония, които ще ставагъ студенти, какъвъ институтъ е университета.

Стамболовиститѣ въ града ни въ скоро врѣме ще почнатъ да издаватъ свой партиенъ органъ, на когото, до колкото узнахме, редакторъ щѣлъ да бѣде г-нъ Каракашевъ, бившия Пльвенски Окр. Управителъ.

Литературно Музикалната вечеринка, която се даде на 9-й того за въ полза на бѣднитѣ ученици отъ мѣстната Мжжка Прогимназия, биде посѣтена не твърдѣ добръ.

Изобицо № 12 на тая вечеринка се изпълниха задоволително. Отъ музикалнитѣ парчета, които се изпълниха отъ ученичскитѣ струненъ оркестръ при сжщата прогимназия, най-добръ се изпълни „Polca de concert“. Прия пость отъ доброто изпълнение на това парче, облада всички почти слушатели. Тая приягностъ биде доставена отъ николита *Матю Ивановъ*, ученикъ отъ VI класъ на прогимназията, който свирѣше съ чувство и обѣщава да стане, ако условията му спомогнатъ, единъ твърдѣ дѣбъръ музикантъ.

Декламациитѣ и монолога се изпълниха сносно.

Живата картина „Le tre parchi (Триъ урисница) — отъ Микель Анжело — даде нужния ефектъ.

Сцената „Мълчание“ се прѣдстави почти добръ.

Гимнастическитѣ свободни упражнения се изпълниха добръ, но само, че не трѣбваше да се редувагъ толкова много упражнения на едно излизане, за да не ставаше нужда отъ даване почивка на сцената, което нѣщо е некрасиво. „Двубоя съ саблигъ“ се изпълни повече отколкото се очакваше. Юнацитѣ могатъ да приематъ единъ заслуженъ поздравъ за ревността имъ по заучването му.

Облагодѣтелствуванъ! Отъ върненъ източникъ узнаваме, че на синтъ на Никополскитѣ народенъ прѣдставителъ *Мандиковъ* — *Борисъ Мандиковъ*, по настоящемъ студентъ по бубарство, на грѣба на Пльвенската Окр. постоянна комисия, била продадена отъ Министерството на финанситѣ (Л. Паяковъ) 600 дек. земя отъ държавното пасище „Шуверна“, край гр. Никополъ по 10 лв. декаря. Изплащането ѝ ще почне слѣдъ двѣ години, и ще стане за 5 години, по 1, 200 лева на година.

Полицитѣ по тая продажба ще бждатъ подписани само отъ крпувача, безъ никакъвъ порѣчителъ. . . .

Както виждаме стамболовчината и тукъ не забравила да използва единъ законъ, съ който се разрѣшава да се дава на свършавши по замледѣлието да откупуватъ на ниска цѣна държавни земи, да уреждатъ на тѣхъ модерни стопанства. Онова, което е непростимо при тая сдѣлка е слѣдното: издържа се Б. Мандиковъ съ помощъ отъ комисията, а същеврѣменно и облагодетелствуване съ естена земя. Най-прѣстѣжното по тая работа е гдѣто полицитѣ на Мандикова ще бждатъ подписани само отъ него, безъ порѣчителъ!

Чудното тукъ е, гдѣто за това пасище е давано повече отъ 40 лв. на дек. и не е давано, а на Мандикова се харизва. И дали ще нареди модерно стопанство като бубаръ е въпросъ. Да живѣе фазата!

„Червениятъ кръсть“, клона му въ Пльвенъ, както всѣка година, така и тази даде своятъ балъ въ салона на др-во „Съгласие“, на 2 февруари. Тоя балъ е билъ посѣтенъ твърдѣ добръ и сж се получили въ общъ приходъ 827 лева, отъ които 187 лв. за разноски, а чистъ приходъ 640 лева.

Разнебитенъ мостъ. Прѣди нѣколко дена жителя отъ село Новачене (никополско) *Цвѣтко Енчевъ*, като отивалъ на воденицата си съ каруца, на която сж биле и Стефанъ Филиповъ и Цѣни Цвѣтковъ, отъ една душка на моста на рѣката Осѣмъ единия конь се подплашилъ и понеже мостъ е разнебитенъ и нѣма въ страни оградки конетѣ заедно съ каруцата се хвърлили отъ моста въ рѣката. Съ каруцата въ водата падналъ само Стефанъ Филиповъ, а Цѣни Цвѣтковъ и Цвѣтко Енчевъ успѣли да скочатъ на моста, слѣдъ което слѣзли въ водата, разрѣзали дизгинитѣ, освободили конетѣ и извлѣкки каруцата. Но една случайностъ конетѣ и каруцаря оставили живи. Обръщаме внимание комуто трѣбва да се загрижатъ и поправятъ разнебитения мостъ.

Въ минали броеве, на два пѣти, задавахме въпроси на г. Д-ръ Козаровъ, за да даде обяснения по тѣхъ, обаче и до сега не сме получили никакъвъ отговоръ. Туй иде да покаже, че дѣйствително г. Козаровъ е вършилъ несправедливости, за които не може да даде обяснение прѣдъ обществото. Ако г. Козаровъ не ни отгори и този пѣтъ, ще смѣтаме, че той признава за върно посоченото съ запитването.

Обявление № 799

Извѣстявамъ, отъ 19 февруарий до 21 мартъ т. г. до 5 часа слѣдъ пладне ще се продава на публиченъ трѣгъ въ канцеларията ми въ гр. Пльвенъ следующия недвижимъ имотъ находящи се въ гр. Пльвенъ, а именно:

Кухня построена на 30 кв. метра съ дворъ 40 кв. метра въ сѣщия дворъ барака отъ дѣски и геранъ при сжсѣди: дугяна на Дължниковата жена Еремия Ив. Койчева, пѣтъ къмъ барака, Ив. Кандиловъ и Бр. Каравасилеви оценена за 800 лева.

Горнитѣ имотъ принадлежи на Мичко Дочовъ отъ Пльвенъ не е заложенъ продава се по висканието на Ир, Хр. Бурмовъ отъ Пльвенъ за 350 лева лихвигъ и разноскитѣ по изпълнителния листъ № 2996 издаденъ отъ I Пльв. Мир, Сждия.

Наддаванетоъ ще почне отъ горната цѣна.

Разглѣждането книгата и наддаванетоъ може да става всѣки прѣсѣтственъ денъ и часъ въ канцеларията ми.

гр. Пльвенъ 13/II 1908 год.

I Сждеб. Приставъ: Хр. Ив. Кичевъ

Получи се въ редакцията кн. I год. III отъ *Финансова библиотека* Излиза мѣсечно подъ редакцията на Д-ръ Ст. Цоневъ — София.

Годищенъ абонаментъ 5 лева.

ДОКЛАДЪ

На провѣрителния съвѣтъ на Акционерното Пивоварно Др-во „СВ. ГЕОРГИ“ въ гр. Плевень.

Господа Акционери,

Въ качеството си провѣрителенъ съвѣтъ на Дружеството, съгласно чл. 29 отъ устава му и чл. 202 отъ търговския законъ, провѣрихме сключенитѣ на 31 Декември 1907 г.— годишния Балансъ и Сметка, Печалби и Загуби, също и Активъ и Пасивъ, и ги намѣрихме вѣрно извлечени отъ книгитѣ на Дружеството.

Протоколитѣ ни за направенитѣ прѣзъ годината рѣзвизий и тия за провѣрката на годишния Балансъ смѣ испратели на управителния съвѣтъ за свѣдѣния. Това като Ви явяваме Ви молимъ: Да приемете за вѣрно съставени годишния „БАЛАНСЪ“ и Сметката Печалби и Загуби и освободитѣ отъ отговорностъ Управителния Съвѣтъ и постоянното управление на Др-вото за отчетната 1907 година.

Провѣрителенъ Съвѣтъ: Цанко П. Карайвановъ
Антонъ Петковъ
К. Господиновъ

БАЛАНСЪ

На Акционерното Пивоварно Др-во „СВ. ГЕОРГИ“ Сключенъ на 31 Декември 1907 година.

№ по редъ	А К Т И ВЪ	Обща сума	Зборове	№ по редъ	П а с и в ъ	Обща сума	Зборове
1	Каса на личностъ	319	25	1	Основенъ капиталъ 100 акций	100,000	—
2	Бара въ зимницитѣ 20,776 ⁸ литри	4,155	38	2	Взаемо образенъ заемъ	30,000	—
3	Малъ въ Депозита 40,837 кгр.	16,334	80	3	Акционер. Банка „Напрѣдакъ“	39,838	80
4	Хмелъ въ депозита 605 кгр.	2,521	68	4	Иоханъ Калиба	1,814	50
5	Мѣстевъ ечемикъ въ депозита 27,685 кгр.	5,346	90	5	Ерц. Сац. Фехтенпехъ	191	08
6	Смола въ депозита 1,114 кгр.	581	75	6	М. Х. Руесъ & С-ие	245	70
7	Гѣбени тапи и шпунти 118,640 парчета	1,159	75	7	Гебрулеръ Келнеръ	2,155	85
8	Камени въглища 30 тона	540	—	8	Възнаграждение Управ. и Пров. Съвѣтъ	300	—
9	Бомби, бурета, кащи и др. споредъ инвентара	20,222	19	9	Работници	1,343	—
10	Бугилки и чаши споредъ инвентара	6,540	27	10	Гаранций отъ работници	980	—
11	Мобили и машини	27,038	56				230,868 93
12	Съдѣци	848	84				
13	Постройки	99,740	60				
14	Коне каруци съ принадлежноститѣ имъ	2,211	85	156,602	31		
15	Длъжници на взаемо образенъ заемъ	4,614	45				
16	Длъжници на пиво	3,330	19				
17	Ив. Миндиликовъ отъ длъжници на пиво	995	93				
18	Равни длъжници	548	62				
19	Сѣдебни дѣла	18	90				
20	Стойвъ Нешевъ отъ акцията	210	80				
21	Францъ Кутялъ	3,963	25				
22	Печалби и загуби	29,624	97	43 307	1		
				230,868	93		230,868 93

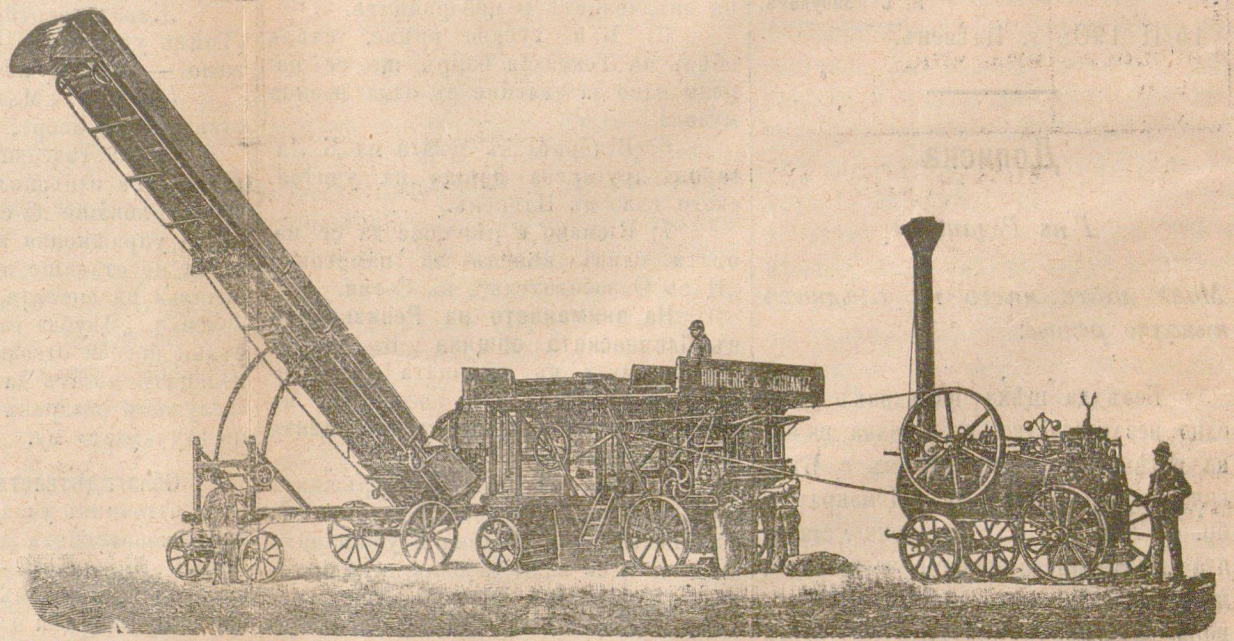
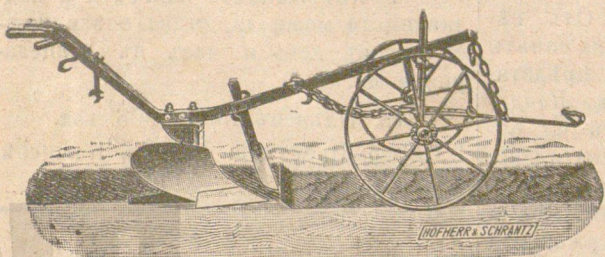
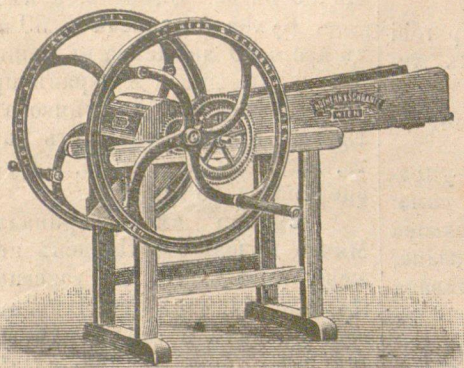
Управителенъ Съвѣтъ:

Прѣдседателъ: Ев. С. Славовски
Подпрѣдседателъ: П. Х. Хинковъ
ЧЛЕНОВЕ: Пъшо Т. Бърдаровъ
Георги Славчовъ
Янаки М. Каралски
Х. С. Ив. Шповъ

Директоръ Касиеръ: Ив. Миндиликовъ

Провѣрителенъ Съвѣтъ: Цанко П. Карайвановъ
Антонъ Петковъ
К. Господиновъ

БР. Е. ПЕНКОВИ - ПЛЕВЕНЪ.

Прѣдставителство и складъ за земледѣлчески машини
отъ фабриката HOFHERR ET SCHRANTZ - Виена - Будапеща.

Цѣноразписи при поискване изпращаеме безплатно.

ОЧАКВАМЕ ПОРЪЧКИ.

Плевень, Печатница „Надежда“